

Holly Webb

Bèglè Rudutè

Alma littera

– Turbūt išdresuoti šunį nelengva, – pasakė Sofi.

– Aišku, ne, – sutiko Tomas. – Todėl aplink tiek daug blogai išauklėtų šunų. Žmonės nesivargina jų dresuoti, leidžia daryti ką tie panorėjo, nes taip daug lengviau, negu laikytis drausmės.

– Kokį šunį išsirinktum, jeigu galėtum? – paklausė Maiklas. – Mama su tėčiu pažadėjo kada nors leisti įsigyti augintinį. Kai paskutinį kartą klausiau, tėtis per daug nesispyrijo.

Tomas švilptelėjo pro dantis.

– Tik jau ne mažą kiauksintį šunėką, o tokį, su kuriuo gali ilgai vaikščioti. Gal dalmatiną.

– Hmm, – numykė Maiklas. – Dalmatinas neblogai. Arba auksinis retri-

veris. Kaip šaunu būtų įsigyti šunį dabar, prieš pat vasaros atostogas. Visą vasarą galėtume ilgai jį vedžioti.

Tomas linktelėjo.

– Per didelių vilčių nedėk. O ką manai tu, Sofi?

Mergaitė žiūrėjo į kelią, kuriuo jie buvo atvažiavę.

– Aš norėčiau labradoro, bet tokio šokoladinio kaip Rudutė. Man rodos, ji leidžiasi keliu. Vaje...

– Ką ji iškrėtė šįsyk? – paklausė Tomas.

Sofi užsidengė burną rankomis mėgindama sutramdyti kikenimą, o šokoladinė labradoriukė trypė aplink šeiminką, kol tas įsipainiojo į pavadėlį ir pargriuvo.

– Čia tai bent, – burbtelėjo Tomas.

Juodu su Maiklu pakilo nuo suolo
pažiūrėti, kas dedasi.

– Jam turbūt skauda. Gal reikėtų
padėti?

Rudutė stovėjo ant kelio ir suglu-
musi žiūrėjo į šeimininką.

Ko gi tu guli ant žemės? – rodos,
klausė šuniukas.

Paniuręs vyriškis bandė nusivynioti nuo kulkšnių pavadėlį ir kaip nors išsikepurnoti iš gervuogių krūmo.

Sofi susižvelgė su broliais.

– Aišku, reikėtų. Bet Rudutės šeimininkas toks rukna, kad gali mus apšaukti.

– Jo pavardė Dženkinsas, – pasakė Tomas seseriai. – Aną dieną eidamas pro šalį girdėjau, kaip vienas kaimynų su juo kalbėjosi.

Maiklas linktelėjo.

– Ko gero, Sofi teisi. Jis turbūt tiki si, kad niekas nieko nepastebėjo. Kai eis pro šalį, apsimeskime, kad nieko nenutiko.

Visi trys vaikai nekaltai spoksojo į parką apsimesdami nematę Rudutės ir pono Dženkinso nuotykiu.

Vyriškiui su labradoriuke prisiartinus Maiklas mandagiai pasisveikino:

– Labas rytas!

Ponas Dženkinsas stengėsi nulaikyti šuniuką šalia, prie kojos. Senukas gyveno per gatvę nuo Martinsų, jų sodai ribojosi, todėl jie dažnai maty-

davo kaimyną. Mama prasilenkdama visad sveikindavosi. Dženkinsas tik kažką suburbėdavo panosėje ir nukūtidavo sau.

– Žiūrėk, tikras niurzga, – sukuždėjo Sofi, kai vyriškis nuėjo.

– Taip, aš irgi atrodyčiau niurzga, jei ką tik būčiau įvirtęs į gervuogių krūmą, – pareiškė Tomas.

Rudutė vis tiek norėjo pasisveikinti su vaikais. Ji grėžiojosi atgal, draugiškai lojo, bet ponas Dženkinsas tempė augintinę pirmyn. Rudutei patiko tie trys vaikai. Kaskart ją išvydę šypsodavosi, o mergaitė sykį mandagiai paprašė leidimo paglostyti Rudutę. Ponas Dženkinsas leido, o ji gyrė Rudutės grožį ir kasė paausius.

– Eime, Rudute, – paragino šeimininkas.

Augintinė atsiduso. Šeimininkas vėl ant jos pyko. Ji *nenorėjo* jo pargriauti. Bet parke užuodė tiek daug nuostabių kvapų, jie sklido ir abipus kelio. Jai rūpėjo visus iširti, o netikęs pavadis apvyniojo šeimininkui kojas. Savaime aišku, kad pavadėliai visai nereikalingi. Rudutei buvo daug smagiau bėgioti palaidai, ypač vaikytis voveres.

Jie artėjo prie medžių guoto, kur gyveno daug voverių. Rudutė žvalgėsi aukštyn ir viltingai lojo.

– Ne, kvailas šunėke, aš nepaleisiu tavęs nuo pavadėlio, – pasakė ponas Dženkinsas ir tuo pat metu švelniai paglostė augintinei galvą.

Rudutė suprato, kad šeimininkas nepyksta.

– Nepaleisiu, nes man teks tave gaudyti kitoje grafystėje. Atleisk, šuneli, mudu trauksim namo. Kojos nebelabai manęs klauso, ypač kai teko rabždintis iš gervuogių krūmo. Nagi, eime namo.

Rudutė liūdnai suinkštė. Ji suprato kai kuriuos žodžius. Vienas jų *namai*. Jau namo? Juk jie trumpai tevaikščiojo. Ji nori vaikščioti ilgai, kiaurą dieną. Būtų nuostabu keletą kartų numigti, vis gauti užėsti ir ilgai dūkti.

– Žiūrėk, mama, Rudutė vėl laksto sode. – Sofi kumštelėjo mamai joms

einant pro pono Dženkinso namus. Vasaros atostogos jau buvo prasidėjusios ir tvyrojo toks karštis, kad jos ėjo atsigaivinti prie tvenkinio. – Labradoriukė drasko nagais tvorą, lyg norėdama išbėgti. Taip buvo ir vakar, kai ėjau pro šalį atsisveikinusi su Reičele. Būdama sode irgi girdėjau Rudutę garsiai lojant.

Mama stabtelėjo ir susimąsčiusi pro tvorą pažvelgė į šuniuką.

– Kada matei poną Dženkinsą? – paklausė ji. – Aš jau senokai jo neregėjau, nors kone kasdien susitikdavome parduotuvėje.

Sofi papurtė galvą.

– Tik prieš porą savaitių parke, kai Rudutė jį pargriovė. Atostogoms prasidėjus jo nebemačiau.

Sofi atsiduso. Prabėgo tik viena vasaros atostogų savaitė. Mergaitė turėjo džiaugtis, kad galės atsikvėpti nuo mokslų dar penkias savaites, bet vakar jos geriausia draugė Reičelė su šeima išvyko į Airiją ir bus ten iki pat mokslo metų pradžios. Sofi neįsivaizdavo, ką reikės veikti visą vasarą be Reičelės. Maiklas su Tomu jai buvo labai įgrisę. Vyresnieji broliai manėsi turį teisę jai nurodinėti, be to, juodu buvo geriausi draugai ir nenorėjo, kad mažoji sesutė nuolat sekiotų iš paskos. Sofi su Reičele pasižadėjo rašyti viena kitai elektroninius laiškus, siuntinėti linksmus atvirukus. Tačiau tai ne tas pat, kas susitikti su čia pat gyvenančia geriausia drauge vos panorėjus.

Rudutė pažvelgė į Sofi ir viltin-
gai sulojo. *Gal išvesi pasivaikščioti?*
Prašau! – akimis maldavo labrado-
riukė. Ji prisiminė Sofi – ši mergaitė
dažnai ją pakalbindavo, kai Rudutė
su šeimininku eidavo pro šalį. Ret-
karčiais šuniukas girdėdavo jos bal-
są sode. Sofi turėjo švelnų balselį ir
buvo draugiška.

– Vargšė Rudutė, ji atrodo tokia
liūdna, – tarė Sofi trokšdama paglos-
tyti padarėlį. Mergaitė žinojo, kad
Rudutė nepikta, bet laikėsi mamai
duoto pažado neglostyti šunų pirma
neatsiklausus šeimininko leidimo.

– Tiesą sakant, prisimenu – praė-
jusią savaitę mačiau poną Dženkinsą
prekybos centre. Jis ėjo pasiramsčiuo-
damas lazda, – lėtai pasakė mama. –

Galbūt jis negali išvesti Rudutės pasi-
vaikščioti, štai kodėl gyvūnėlis drasko
tvorą. Veržiasi pabėgioti.

– Deja, Rudute, mes einame mau-
dytis, antraip mielai su tavim pasi-
vaikščiotume. Pažiūrėk, mama,

ji tikrai supranta, ką sakau, nes pri-
glaudė ausis ir dar smarkiau vizgina
uodegą, – įtikinėjo Sofi ir atsisveikin-
dama pamojo šuniukui.

Rudutė žvelgė joms įkandin dide-
lėmis liūdnomis rudomis akimis. Ji
jau senokai nebuvo vedžiojama pasi-
vaikščioti. Ponas Dženkinsas mielai
išleisdavo ją į sodą, bet nevedavo kur
nors toliau. Sodas buvo gana didelis –
supo visą namą, bet lakstymas jame
neprilygo tikram pasivaikščiojimui.
Rudutė gailiai suinkštė ir vėl įniko
draskyti tvorą. Jei tik pavyktų ją per-
šokti ar pasikasti po apačia, pasivaikš-
čiotų pati viena.

– Rudute! Rudute! – Išgirdusi šei-
mininko balsą, labradoriukė tuoj pat
sukluso. Gal jis pasijuto geriau ir da-

bar ją išves? Rudutė įkūrė pro galines duris, ponas Dženkinsas laikė jas atidarytas.

– Štai kur tu! Ilgokai užsibuvai sode, – stipriai remdamasis lazda vyriškis stabtelėjo paglostyti šuniuko.

Rudutė viltingai žiūrėjo į šeimininką, paskui dirstelėjo į pavardėlį. Šis buvo pakabintas virš pono Dženkinso botų. Ji džiaugsmingai amtelėjo ir taip tankiai ėmė vizginti uodegą, kad net mirgėjo.

– Vaje, Rudute, kaip norėčiau pasivaikščioti. Kaip norėčiau galėti, mano vargšas padarėli. Netrukus, pažadu.

Šuniukas nuleido uodegą ir lėtai nupėdino į svetainę. Ten susirangė į guolį greta pono Dženkinso kėdės. Šeimininkas atsisėdo šalia ir meiliai paglostė jai galvą. Rudutė be galo mylėjo poną Dženkinsą, nors šis ir nepajėgė išvesti jos pasivaikščioti.